

Sygn. akt: II AKa 18/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Waldemar Szmidt
Sędziowie	SSA Robert Kirejew (spr.) SSO del. Rafał Doros
Protokolant	Anna Moczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie Grzegorza Zarańskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2020 r. sprawy

wnioskodawcy M. B.

- o odszkodowanie

na skutek apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 7 listopada 2019 roku, sygn. akt V Ko 39/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M. B. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;
3. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO del. Rafał Doros SSA Waldemar Szmidt SSA Robert Kirejew

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 18/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. **CZEŚĆ WSTĘPNA**

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt V Ko 39/19

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. i art. 410 § 1 k.p.k. w zw. z art. 552 § 4 k.p.k., polegającej na dowolnej ocenie i pominięciu materiałów dowodowych, które to uchybienia doprowadziły do wysnucia pozbawionych podstaw faktycznych wniosków o niewątpliwej niesłuszności zatrzymania, a w konsekwencji uznania zasadności roszczeń wnioskodawcy co do zasady i w dalszej kolejności także poczynienia ustaleń nieadekwatnego do rozmiaru ewentualnej krzywdy wysokości zadośćuczynienia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W zarzucie sformułowanym w środku odwoławczym prokurator zakwestionował zarówno stwierdzenie przez sąd I instancji,</p>		

że zatrzymanie wnioskodawcy M. B. w dniu 27 listopada 2017 r. było niewątpliwie niesłuszne, co stanowiło podstawę dla przyznania zadośćuczynienia w oparciu o przepis art. 552 § 4 k.p.k., jak również podważał wysokość zasądzonej kwoty, uznając ją za wygórowaną.

Odnosząc się do pierwszego z dwóch wymienionych zagadnień, w pierwszej kolejności rozważyć należy znaczenie, jakie dla uznania zatrzymania za niewątpliwie niesłuszne ma fakt wydania wcześniej przez właściwy sąd postanowienia w trybie art. 246 k.p.k. o uznaniu bezzasadności tego samego zatrzymania. Apelujący w uzasadnieniu środka odwoławczego trafnie sygnalizował, że dla stwierdzenia w tym przypadku niewątpliwej niesłuszności zatrzymania nie jest wystarczające odwołanie się do postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt II Kp1427/17, którym na podstawie art. 246 § 1 i 2 k.p.k. uznano przedmiotowe zatrzymanie za bezzasadne. Nie ulega wątpliwości, że kryteria badane przy zażaleniu na zatrzymanie, określone w art. 246 § 1 k.p.k., tj. zasadność, legalność i prawidłowość zatrzymania, nie są tożsame z ujętą w art. 552 § 4 podstawą roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie, czyli oczywistą bezzasadnością zatrzymania. Przesłanki bezzasadności zatrzymania oraz uznania zatrzymania za niewątpliwie niesłuszne mogą się jednak w pewnym zakresie krzyżować, jak to wystąpiło w rozpatrywanym wypadku, gdyż zarówno uznanie zatrzymania za bezzasadne, jak i za niewątpliwie

niesłuszne nastąpiło tu z uwagi na brak merytorycznych, określonych przepisami prawa, ocenianych wg stanu z chwili orzekania, podstaw do podjęcia decyzji o zatrzymaniu. Niemniej jednak należy zauważyć, że rozpoznający tę sprawę Sąd Okręgowy w Katowicach nie poprzestał na odwołaniu się do orzeczenia sądu stwierdzającego bezzasadność zatrzymania i dokonał samodzielnych ustaleń co do możliwości i powodów uznania zatrzymania w dniu 27 listopada 2017 r. M. B. za niewątpliwie niesłuszne. Zatem argumentacja apelującego prokuratora odnosząca się do przywołanego wyżej postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia o prawidłowości zaskarżonego wyroku.

Zasadnie sąd I instancji brał pod uwagę zasługujące na akceptację poglądy wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2006 r. (sygn. I KZP 5/06, OSNKW z 2006 r., z. 6, poz. 55), zgodnie z którymi za niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. należy uznać takie zatrzymanie, co do którego ustalono następnie, że nastąpiło przy braku przesłanek je dopuszczających lub trwało po ich ustaniu albo z naruszeniem ustawowego terminu zatrzymania, bądź gdy nastąpiło ono ponownie na podstawie tych samych faktów lub dowodów, a zatem przy ocenie kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania sąd powinien mieć na uwadze, czy zastosowanie tego środka przymusu procesowego nastąpiło z obrazą przepisów rozdziału 27 Kodeksu postępowania karnego, powodując dolegliwość, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać. Kierując się tymi wskazaniem Sąd Okręgowy

w Katowicach przeprowadził szczegółową analizę przesłanek wynikających z przepisów k.p.k., które mogłyby sprawiać, że zatrzymanie w tym przypadku było dopuszczalne. Wnioski, do jakich doszedł sąd meriti w tym przedmiocie, sąd odwoławczy uznał za prawidłowe, zaś argumentacja przedstawiona w apelacji przez prokuratora nie zdołała ich podważyć.

Zatrzymanie M. B. nastąpiło na podstawie postanowienia prokuratora Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie z dnia 22 listopada 2017 r., w sprawie o sygn. akt RP I Ds 62.2016 (k. 16-17 akt S.R. w Rzeszowie, sygn. II Kp 1427/17). W postanowieniu tym wskazano, że wydane zostało w oparciu o przepisy art. 247 § 1 i 2 k.p.k., aby zapobiec utrudnianiu postępowania i realizowanych czynności w drodze bezprawnych kontaktów z innymi osobami podejrzanymi, a także celem realizacji zaplanowanych czynności z jego udziałem, w tym ogłoszenia zarzutów, przesłuchania w charakterze podejrzanego i zastosowania środków zapobiegawczych.

Za bezsporną uznać należy w tej sprawie okoliczność, że nie zachodziła przesłanka zatrzymania osoby podejrzanego określona przepisem art. 247 § 1 pkt 1 k.p.k. We wskazanym wyżej prokuratorskim postanowieniu nie wspomina się o obawie, że M. B. nie stawilby się dobrowolnie na wezwanie do rzeszowskiej prokuratury. Wyraźnie brak takiej obawy stwierdził sąd I instancji, dając temu wyraz w pisemnych motywach wydanego w tej sprawie wyroku, a prokurator w uzasadnieniu środka odwoławczego nie podnosił

argumentów dotyczących przesłanki zatrzymania, o której mowa w punkcie 1 artykułu 247 § 1 k.p.k. Dalsze rozważania należy więc skoncentrować na przesłankach zarządzanego przez prokuratora zatrzymania procesowego, ujętych w art. 247 § 1 pkt 2 i art. 247 § 2 k.p.k.

W prokuratorskim postanowieniu o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu M. B. do Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie powołano się na konieczność zapobieżenia utrudnianiu przez niego postępowania przygotowawczego poprzez bezprawne kontakty z innymi osobami podejrzanymi w tej samej sprawie. Stanowisko to podtrzymywał prokurator w apelacji, wskazując na potrzebę równoczesnej izolacji wnioskodawcy oraz pozostałych dyrektorów (...) zatrzymywanych w tym samym czasie, uzasadnioną względami taktycznymi prowadzonego śledztwa, ukierunkowanymi na wykorzystanie elementów zaskoczenia, celem uzyskania doniosłych dowodowo wyjaśnień podejrzanym nie mających możliwości komunikowania się. Odnosząc się do tej kwestii jedynie przez pryzmat badania zasadności zastosowanego środka przymusu w postaci zatrzymania, a nie oceniając przyjętej przez prokuratora taktyki, czy metodyki prowadzonego śledztwa, co pozostaje poza sferą uprawnionej sądowej ingerencji, przyznać należy, że w wielu przypadkach takie organizowanie i przeprowadzanie czynności postępowania przygotowawczego jest uzasadnione. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy wykonywane są jednocześnie czynności wobec wielu osób podejrzewanych o udział w jednej grupie

lub związku przestępczym, czy też współsprawców lub innych osób mających współdziałać przy dokonywaniu tych samych przestępstw, tudzież osób, które już dopuściły się próby mactwa. Jednakże należy podkreślić, że w każdym razie okoliczności tego rodzaju muszą zindywidualizować się w stosunku do konkretnej osoby, wobec której stosuje się środek przymusu, aby mogły go uzasadniać. W odniesieniu do M. B. nie można przyjąć, że tego typu obawy, ujęte w art. 247 § 1 pkt 2 k.p.k., obiektywnie występowały w realiach prowadzonego śledztwa. M. B. w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów, sporządzonym przez prokuratora w dniu 24 listopada 2017 r., nie zarzucono udziału w zorganizowanej grupie przestępczej lub popełnienia przestępstwa w ramach działania w takiej zorganizowanej grupie czy związku. Wcześniej ani później M. B. nie podejmował działań mogących zdestabilizować bieg prowadzonego śledztwa, a nadto osoby, we współdziałaniu z którymi miał popełnić zarzucane czyny (A. P., J. T.), nie były zatrzymywane tego samego dnia, gdyż ich zatrzymania dokonano już w grudniu 2016 roku. Trudno więc racjonalnie uzasadnić potrzebę zatrzymania wnioskodawcy koniecznością odizolowania go od nich akurat w dacie zatrzymania, tj. 27 listopada 2017 roku. Gdy do tego dodać akcentowaną przez sąd I instancji okoliczność, że o toczącym się postępowaniu przygotowawczym obejmującym działalność byłego dyrektora (...) w K. A. P., w ramach którego w zainteresowaniu organów ścigania pozostawał również wnioskodawca, wiedział on od końcowych miesięcy 2016 r. i nie podjął od tego momentu żadnych

negatywnych dla śledztwa działań, to za w pełni zasadne trzeba uznać stanowisko Sądu Okręgowego w Katowicach przyjęte w zaskarżonym wyroku, że w stosunku do M. B. realnie nie zachodziła w dniu 27 listopada 2017 r. przesłanka zatrzymania, o której mowa w przepisie art. 247 § 1 pkt 2 k.p.k.

W postanowieniu o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu osoby podejrzanej, a także we wniesionej w tej sprawie apelacji wskazywano również na przesłankę określoną w art. 247 § 2 k.p.k., dopuszczającą zatrzymanie z uwagi na potrzebę niezwłocznego zastosowania środka zapobiegawczego. Sąd odwoławczy podziela stanowisko sądu I instancji, oparte na poglądzie wyrażonym i akceptowanym w doktrynie (P. Kardas, Relacje między zatrzymaniem a tymczasowym aresztowaniem. Kilka uwag o systemie reguł gwarancyjnych w postępowaniu typu habeas corpus [w:] Środki przymusu w znowelizowanej procedurze karnej, red. A. Lach, Toruń 2016, s. 29–30, aprobowane m. in. w: R. A. Stefański (red.), S. Zabłocki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz do art. 167-296, WKP 2019, teza 4 do art. 247; K. Eichstaedt w: D. Świecki (red.), B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, LEX 2020, teza 3 do art. 247), że skoro jest to czynność ingerująca w wolność człowieka, to przez wzgląd na warunki konieczności i proporcjonalności, zatrzymanie celem zastosowania środka zapobiegawczego należy uznać za dopuszczalne tylko wtedy, gdy zachodzi potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania, a nie

środka łagodniejszego rodzaju, jak np. ustanowionych w tym przypadku łącznie poręczenia majątkowego, dozoru policji i zakazu opuszczania kraju połączonego z zakazem wydawania paszportu (z czego ostatecznie jako zasadne utrzymano tylko poręczenie majątkowe). Chociaż przepis art. 247 § 2 k.p.k. odczytywany dosłownie nie zawiera takiego ograniczenia, to przedstawiona wyżej wykładnia, z uwagi na ważkie argumenty leżące u jej podstaw, zasługuje na podzielenie. Nie można bowiem zasadnie twierdzić, że nie jest dolegliwością, której wnioskodawca nie powinien ponieść, pozbawienie go wolności, choćby tylko na krótki okres, po to, aby zastosować wobec niego wolnościowe środki zapobiegawcze w sytuacji, gdy mogły one zostać zastosowane bez sięgania po środek przymusu określony w art. 247 § 1 k.p.k.

Należy mieć też na względzie okoliczność, że odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa przewidziana na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. opiera się na zasadzie ryzyka i nie jest zależna od zawinienia państwowego organu lub funkcjonariusza. Zatem nawet gdyby prokurator zarządzający zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie osoby podejrzanej mógł zasadnie przypuszczać, w świetle okoliczności sprawy, że zajdzie potrzeba wystąpienia o zastosowanie tymczasowego aresztowania, lecz z jakichś względów ta konieczność się nie zaktualizowała, np. z uwagi na postawę podejrzanego przyznającego się do zarzucanego czynu i składającego wiarygodne, wyczerpujące wyjaśnienia, to i tak pozbawienie wolności wynikające z zatrzymania zarządzanego

jedynie przez wzgląd na potrzeby dotyczące środków zapobiegawczych, jawi się w świetle dalszego przebiegu postępowania jako dolegliwość, której zatrzymany ponieść nie powinien, co z kolei uzasadnia przyznanie stosownego zadośćuczynienia w oparciu o przepis art. 552 § 4 k.p.k.

Podkreślić jednak trzeba, że w rozpatrywanym przypadku nie było podstaw do zakładania przed sięgnięciem po zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie do prokuratury M. B., iż zachodzić będzie potrzeba zastosowania względem niego tymczasowego aresztowania. Wnioskodawca prowadził ustabilizowany tryb życia - przed zatrzymaniem zatrudniony był nadal jako dyrektor (...) w C.. Jak wskazano wyżej, nie było też realnych powodów do twierdzenia, że będzie utrudniał postępowanie karne. Postanowiono przedstawić mu zarzuty popełnienia dwóch przestępstw, lecz wiążących się z jednym zdarzeniem, dotyczącym przyjęcia korzyści majątkowej w wysokości 4.000 złotych tytułem rzekomej realizacji fikcyjnej umowy i następnie dokonywania czynności mających utrudniać ustalenie przestępnego pochodzenia tej kwoty. Mimo że zagrożenie karą przy przyjętej w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów kwalifikacji prawnej sięga progu, o którym mowa w art. 258 § 2 k.p.k., to zważywszy na wagę czynów zarzucanych M. B. w zestawieniu ze skalą całego procederu objętego śledztwem, w którym zarzuca się wyłudzenie wielomilionowych kwot oraz przyjmowanie także wielomilionowych korzyści majątkowych, trudno było zasadnie uznawać, że zachodzi realne, a nie

wyłącznie hipotetyczne zagrożenie surową karą, stanowiące ewentualną przesłankę tymczasowego aresztowania. Słusznie więc prokurator nie zdecydował się występować z wnioskiem o tymczasowe aresztowanie M. B., co na podstawie okoliczności prowadzonego śledztwa musiał przewidywać jeszcze przed zatrzymaniem wnioskodawcy.

Nie było więc w tym przypadku podstaw do zarządzania przez prokuratora zatrzymania celem zastosowania tymczasowego aresztowania wobec wnioskodawcy. Z kolei sięganie po ten środek przymusu celem zastosowania tzw. wolnościowych środków zapobiegawczych nie spełniało kryterium konieczności i proporcjonalności doznawanych w toku postępowania karnego dolegliwości, uzasadniając roszczenia przewidziane w art. 552 § 4 k.p.k. Nadto słusznie zauważył sąd I instancji, że nie zachodziła w realiach prowadzonego śledztwa potrzeba "niezwłocznego" zastosowania względem M. B. w dniu 27 listopada 2017 r. jakichkolwiek środków zapobiegawczych. Przed tym dniem nie pojawiły się żadne niepokojące symptomy w postępowaniu wnioskodawcy, wskazujące na zagrożenie z jego strony dla prawidłowego biegu postępowania karnego. Uzasadnienia pilnej potrzeby zastosowania środków zapobiegawczych nie można też upatrywać w fakcie przedstawienia tego dnia zarzutów M. B., gdyż sama czynność przedstawienia zarzutów bez uszczerbku dla prawidłowości prowadzonego śledztwa też nie musiała odbywać się w trybie nagłym, a mogło ją poprzedzać wezwanie w zwyczajny sposób

do prokuratury celem dokonania z wnioskodawcą stosownych, planowanych przez prokuratora czynności procesowych.

Wszystko to pozwala stwierdzić, że zarządzone przez prokuratora zatrzymanie M. B. w dniu 27 listopada 2017 r. nie znajdowało wystarczającego oparcia w przepisach art. 247 § 1 i 2 k.p.k. i przeprowadzone zostało przy braku określonych przepisami prawa przesłanek zastosowania tego środka przymusu, co sprawia, że należy je uznać za niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k.

Po stwierdzeniu, że co do zasady przysługuje M. B. zadośćuczynienie za zatrzymanie w dniu 27 listopada 2017 r., sąd odwoławczy uznał również, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest odpowiednia, w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 2 k.c., które znajdują tu zastosowanie. Sąd I instancji przy ustalaniu należnego zadośćuczynienia prawidłowo uwzględnił rozmiary krzywdy doznanej przez wnioskodawcę na skutek oczywiście niesłusznego zatrzymania. Wziął przy tym pod uwagę wszystkie czynniki mogące mieć wpływ na wysokość zasądzanej kwoty, szczegółowo je wymieniając i opisując w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie pominął także okoliczności eksponowanych w apelacji prokuratorskiej, przemawiających za określeniem wielkości zadośćuczynienia na nie nazbyt wygórowanym poziomie, takich jak względnie krótki w zaistniałych uwarunkowaniach logistycznych czas trwania zatrzymania oraz w pełni prawidłowy sposób działania organów dokonujących zatrzymania

i przeprowadzających czynności z zatrzymanym. Niemniej jednak trafnie sąd meriti podkreślał, że zgodnie z kompensacyjną funkcją zadośćuczynienia, jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość dla pokrzywdzonego, adekwatną do istniejących warunków gospodarczych. Zasadnie też wskazano na rozpowszechnianie informacji medialnych o zatrzymaniu, upublicznionych już od wczesnych godzin porannych (...) przez Prokuraturę Krajową ((...) prędko podchwyconych przez środki masowego przekazu ((...) w tym o charakterze lokalnym ((...)), w których nie różnicowano stosunkowo błażej roli M. B. w całym procederze będącym przedmiotem śledztwa, co potęgowało poczucie krzywdy u wnioskodawcy, zwłaszcza w związku z sytuacją, że jego żona zatrudniona była w tym samym (...), w którym zajmował on wówczas stanowisko dyrektora. Całokształt wskazanych okoliczności, należycie rozważonych przez sąd I instancji, czynił niezasadnym zasądzenie na rzecz M. B. tytułem zadośćuczynienia kwoty mniejszej niż 6.000 złotych.

Z tych powodów zarzut podniesiony w apelacji przez prokuratora, w obu jego aspektach, nie mógł zostać uwzględniony przez sąd odwoławczy.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku M. B. w całości, a z ostrożności procesowej w wypadku nie uznania zasadniczego wniosku apelacji - o zmianę wyroku poprzez

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

radykałne obniżenie przysądzonej kwoty zadośćuczynienia.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec stwierdzenia nietrafności zarzutu apelacyjnego brak było podstaw do przychylenia się do wniosków zawartych w apelacji.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w całości	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Jak szczegółowo przedstawiono w punkcie 3.1 niniejszego uzasadnienia, zatrzymanie M. B. należało uznać za niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., zasądzona kwota zadośćuczynienia była odpowiednia do doznanej przez wnioskodawcę krzywdy, natomiast zasądzenie na jego rzecz wydatków związanych z udziałem w sprawie pełnomocnika z wyboru nie zostało zaskarżone.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy wydatków związanych z udziałem jego pełnomocnika w rozprawie odwoławczej oparte zostało na przepisie art. 554 § 4 k.p.k. Wysokość zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego określono zgodnie z kwotą stawki minimalnej wynikającej z przepisu § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800, z późn. zm.)
3	Obciążenie Skarbu Państwa wydatkami postępowania odwoławczego wynika z uregulowania zawartego w art. 554 § 4 k.p.k., w myśl którego postępowanie prowadzone na podstawie przepisów rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego dla stron tego postępowania jest wolne od kosztów sądowych.

7. PODPIS
SSA Waldemar Szmidt SSA Robert Kirejew SSO (del.) Rafał Doros

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie zasadności roszczenia wnioskodawcy, wysokość zasądzonych zadośćuczynienia.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana